

AKATAPPA

Kasım 2001

Sayı : 23

ŞEHİR VE SANAT

Abdülkadir BUDAK

Bir genellemeyle, zanaat köyden, kasabadan, varoştan; sanatsa şehirden çıkar, diyebiliriz. Beri yandan, sanatın zanaat kısmı da şehirde öğrenilir. Hatta büyük, büyük-büyük şehirlerde. Her alanda olduğu gibi çeşitli sanat alanlarında da ele geçirilmesi zorunlu müthiş bir bilgi kütlesi vardır ve bu kitle en kolay ve tam olarak büyük şehirlerde öğrenilir.

Ancak sanatçı, zamanla, gündelik hayatın tekdüzeliği içinde içsel diriliğini yitirebilir, mekanizme düşebilir. Bu yüzden zamanla kırsala ya da tatil yöresi konumundaki köylere, köylere, kasabalara çekilebilir. Ama büyük şehirle dirsek temasını büsbütün yitirmeden. Çünkü hem yeni bilgi akışından uzak düşmemek, hem de dış yarış ortamından büsbütün kopmamak gerekir...

Burada büyük şehre yaptığımız vurgu, ürünün dolaşımı girmesiyle, başka deyişle pazarlamayla ilgili değildir. Gerçekten de büyük şehrin tek avantajının bu olduğu sanılır yaygınlıkla. Büyük şehrin göze batan en önemli avantajlarından biri elbette budur, bunu kim görmezden gelebilir; ama bu avantaj ikincil alanla ilgilidir; ürünün oluşumundan sonraki aşamayla. Bu avantajın asıl alana, ürün oluşumuna, olumlu ya da olumsuz etkisi olabilir: Sanatçıyı daha farklı alanlara sıkı araştırma yapmaya da itebilir; nasılsa her ürettiğinin ilgi gördüğünü düşündürüp onun yetinmesine, işi zanaata dökmesine de yol açabilir. Sonuçta yaşanan yer ve koşullar elbette önemlidir; ama sanat ürününün en sıkı bağı onu yaratanlardır; yaratanın donanımı, yeteneği, asıl önemlisi de ona harcadığı çaba çok belirleyicidir. Bu uğurda dökülen tinsel kan...

Sanatçıya mekânla, genişletirsek, içinde yaşanan çevreyle, uzamla ilgili önerebilecek şey, belki de çift kentliliği seçmesidir. Hiçbir yerin ninnisine kendisini büsbütün kaptırmamasıdır; çünkü sanatçının asıl mekânı yarattığı ürünlerdir.

Daha dün, en iyi sanatçıların Türkçenin en büyük kenti olan İstanbul'da yetiştiğini savunurduk. Pek pek Ankara'yı, belki biraz da İzmir'i sanatçı yetiştirmeye elverişli kentler sayardık. Ama bugün bunu kararlılıkla söyleyemiyoruz. Günümüzde büyük şehir zorunluluğunun kırılmaya başladığını görüyoruz usul usul. Kitle iletişim araçlarının yaygınlaşması, dünyanın çeşitli bölgeleri arasındaki yaygın haberleşme ve etkileşme, taşra-merkez ayrımını epeyce azalttı, denebilir.

Bu ayrımı ortadan kaldıran şehirlerin başında da Bursa gelmekte, kanımızca. Dergileri, edebiyat günleri, üniversitesi ve yerel medyasıyla Bursa, günümüzde özellikle edebiyat ve şiir açısından sanatçı yetiştirebilecek düzeye gelmiş görünmekte. Haydi Bursa, Antalya, Adana, Kayseri, Mersin, Trabzon... Haydi Türkiye ve Türkçe

ŞAİR OLMAK

"Odası dünyadan büyük" ikinci şair benim
Ev odadan ibarettir, çocuklar da olmasa
Koridorun sonunda daha uzun koridor
Daha uzun koridor bitince masa

Ve üstünde sözcüklerden kurulu hayat
Piknikte kitap okurum karıma sorulursa
Doktor tanıyı koyar : "Bu sözcük bağımlısı"
Ben tanıyı koyarım : "Sözcükten ibaret dünya"

Erken bir veda gibi gördüm kendimi
Bitti sandığım şiiri yayımlayınca
Bitmiş olsaydı yazmazdım ötekileri
Benzetmezdim şiiri aşık olmaya

Dilim varmıyor ama aşk bile şiir için
Darlıktaki genişlik, oda yerine masa
Dünya denilen boşluğa ben nasıl tutunurdum?
Bir şiir daha yazmanın hazzı olmasa

Yıldızlara gecikmenin öteki adı şairlik
Yıldız olup gökyüzünden düşüyorken yazdın mı?
Şair duvar sesinden çiviye anlar
Bir çividen çekicin insafsız yazgısını

Avcının iştahıyla ceylan derisine yaz
Kendini ceylan yerine koyarak ama
Balta görmüş ağacın ağzıyla söylüyorum
Şiiri böyle yaz da istersen şair olma!

Tahir Abacı, Ataman Avdan, Abdülkadir Budak, Metin Cengiz, Özlem Tezcan Dertsiz, Gültekin Emre, Osman Serhat Erkekli, Ahmet Günbaş, Metin Güven, Ayşegül İzmirli, Nahit Kayabaşı, Ahmet Özer, Hüseyin Peker, Turgut Tan, İlyas Tunç, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Serdar Ünver, İhsan Üren.

AĞRI*İhsan Üren'e*

Yazın güzü ödünç almaya çalıştığı bir karanlık
 İçten içe bir gece yarısı, temmuzun eylüle varmaya durduğu
 Kızgın sıcakların, açılmış leylakların arası bir gece yarısı
 tüm defterleri çıkardım ortaya; su gurubu, ateş gurubu derken
 Açım gönüllü dostların yaprağını, kapıştım lav ve küllerin otağında
 Temmuz dediğin, ağustosu unuttum; cumartesi, perşembe
 ve uyumayan saatleri gün arasında
 Bir not yumağı çıktı karşıma : O dostu istemediniz, bu dost bizdendi
 Komşular kükredi karşımda; yumurtayla, basamakla, merdivenle
 hesap kesen sizin tarafınızdan
 Ben bir asistandım olsa olsa, bir çömez, bir yarım aydın
 tüm olan biten arasında
 Üstümdeki çirkin önlükle, tüm savaşların kanyıla
 silinmedik, yıkanmadık salyalarla
 Gün boyunca istenmeyen sizdiniz, hadi vurun tokmaklara
 Kapı çalsın, merdivenden konu komşu çıksın karşıma
 Karşı tüten dağlardan; arkadaş beklentileri, o sıkıntılı evler
 Çağırın birbirini usançla bekleyen tepeler, kendi dalını kessin öncesi
 Zıl çalıyor, neyin çağırısı, döküldü basamak basamak içindekiler?
 Merdivenden yuvarlanan, baş döndüren bir sancı ve ötesi

Özel bir dalgalanma, bir dehliz düşüncesi
 Temmuzun son gecesi, son saplamayla karşıma çıktı ağrı
 Bacağımdan başladı tırmanmaya, ince uzunun bir ağrı
 başımda noktalanıyor beyaz kağıda
 bir şiir yazdırıyor usançlı adımlarla
 -Siz bir motifiniz başkasının kaleminde
 ve savaş suçlusu bir nota
 Hiç istemezsiniz ölü taklidi yapmayı
 Ama kalakaldınız ikisinin ortasında
 Bir şey var ilişki hatlarında
 Dur gitme, cereyan var
 Bu yaz bitmeyecek galiba

Yine değişim kulüplerden bağıyorum
 İşin ucu bir merdiven sayılsa da
 Hesabı ödenmemiş meyhaneler hatırlıyorum
 saçları diken diken dostlar, oysa sevmiştiniz
 onlarla hesaplaşmayı, şimdi bir ağrıya saplandınız
 bu temmuz akşamında

Merdivenler çıkıyor karşınıza, gözlem işi konu komşu
 -Ne oldu, neyiniz var bey, bu yüz sizden değil?
 Bir maskenin yüzü sizdeki. Gülenle ağlayan arası
 Neden bu denli morsunuz? Yaşamak ne istedi sizden?
 Temmuz, ağustos, eylül derken
 Bahçeye atıyorlar sizden kalan iskelet giysileri
 O kirlî, o ter kokusu yapışmış çamaşırları
 Sonra da atletiniz yapıtırıp kalıyorsunuz bahçenin bir yerine
 Bu bilmek midir? Böcek yüzle akrabalar çömeliyor üstünüze
 O anlam kalıpları, o cilveyle alkışlanan bakışlar
 Yazdıklarınız: yığınla kağıt, bir o kadar harf
 Onlar bırakılıyor üstünüze. İkinci kuşak gölgeler arasından
 Mayısı temizliyorlar üstünüzde, yarısını yaşamadan bıraktığınız
 Üç mayıs, on üç mayıs ve sonrakiler
 Hani o ağrı tutunmuştu dizinize, geride yarım kalan şiirler

Uykumda bir iç darbeyle kalkıyorum sabahları
 Tüm bunları istemeden yazıyorum size
 Kurtarın bu kurgudan beni, kör gözlü biri takıldı üstüme
 Gölgesiyle hesap görüyorum içemediğim biralardan
 Öpüşemediğim kadınların, bir o kadar da ter üstüme
 Bir çağlayan patlıyor yastığımın arasından
 Bu yaz bitmeyecek, bu temmuzdan bir şey kalmayacak
 Konu komşu boyuna çan çalıyor sabahlarımda
 Bir gölge olsun aranmayacak bu ağrıdan kopardığım ayağımda
 Bundan sonra dostların kolları yürütecek beni
 Tek yollu çorap, tek ayakkabı yeter bana
 İzimi bırakmayacağım, basmadan yürüdüğüm toprağa

KİLDEKİ KADIN

O günlerde her şey bir hafta önceye alınmıştı
 Küçük kadın kırılmadan, zedelenmeden
 Aşka ulaştı. Maksat günler, odalar
 Biraz daha anılarla dolsun boşalsın

Kadının yüzü çiçeğe dönük
 Donuk kış günlerinin güneşi
 Özlemi. Derin tılsımları tanıdık
 Birine benziyor. Turfanda bir
 Düş saklısı gizlisi olmayan
 Bu benim yaşadığım sancı

Narın nilüfere söyleyemediği neyse
 Oydu dünyada olup bitenlerin
 Günlük bilançosu. Sabahın olmaması
 Gibi bir şeydi o küçüçük kadını
 Gurbette bırakmak. Gecenin olmaması
 Gibi bir şeydi o kadını sevmemek

Acılarına pul yapıyor o sevdiğim kadın
 Şimdi o uzak bir pencerede özlemler biriktiriyor
 Üşenmeden pay ediyor geçmişini günlüklerine
 Kildeki hayatını yaşadığı hayata sunuyor

İnce uzun parmakları dünyaya yeni gözünü açmış
 Bir tomurcuk, az önce sulanmış bir balkon
 Kendini dişleyen şu taşın üstünden geçen hayat
 İtirna sürgün giden şu mine çiçeği
 Dala asılı duran fincandaki ay
 Dilek tutmak için göğü tarayan gözler
 Bir uçtan bir uca kayıp giden yıldızlar

O günlerde herkes, her şey başkaydı
 Aşkların romanlarda karşılığı vardı
 Darda kalan sevdiğine türkü yakardı
 Herkes herkesin davasına sahip çıkardı

Özlem Tezcan DERTSİZ**UNUTKAN**

sana güzeldim, uzundum yüreğimce
 yerini seven çiçektim gürül gürül
 aşkın, yanlışlıkla gezdiğim arka sokaklarında
 bir gece bıçaklandı sözlerim,
 sana güz / eldim

seni yorandım, düşe savuran
 geçiş hakkı yoktu denizlerinde
 dişleri arasında hırslı bir kentin
 sürgündüm şiir seven güvercinlerle.

sende kandiildim, yorgandım ayazına
 iki renkli ipliklerim ebruli
 beş çile yünden çıkmış hüznlerle
 bir yaz bir güz ördüm sarı heybemi
 sende kan / dildim

senden geçendim, güneye dönen
 kış kadar unuttuk, kuş kadar hafif
 yenik rüzgârlarla döndürüp değirmeni,
 yanılmalar düşündüm iç ceplerinden

O ESKİ İMBAT

Hat boyunda, günlere tırmanan merdivenin kıyısında
Çınar ağacında, göğü allak bullak eden kucaklayışta
Kuşlar ayaza gevezelikle direnirken derin bir susu ş
[hissedildi]

O eski imbat, o beyhude dönenmişliğimiz

Sokağa girmedir adımlar, kimse gelmeyecek
Örümcekle bakışmadan emin olacak herkes birbirinden
Üç beş kelime kalacak sözlükte, tecim için
Gece dağılacak, sis kalacak

O eski çalpara, o beyhude dönenmişliğimiz

Bu şehrin orası burası ilgilendirmiyor beni
Kapanmış yara yerleri, nasırlaşmış lağımları
Işık o uzak şehrin orasına burasına düşüyor
Önünden geçerken dönüp bakmadığın
Neden aşkı derinleştiren o şehrin kızı oldun sanki

O eski halay, o beyhude dönenmişliğimiz

İhsan ÜREN**DUDAKLARININ KIVILCIMI**

“Ah ey erkek, benim dudaklarımı
Öpücük kıvılcımıyla yakan
bu sonsuz bir kitaptır ve sen
ancak bir yaprağını okuyan”
-Füruğ Ferruhzad-

Can üfleyip, yaşam veren bahardır dudakların.
Can alıcı, yaşam söndüren cellattır dudakların.

Okuma delisiyim, kütüphaneler dev şirdim;
İnci sözler, biriktirdiği için dudakların.

Dilsizdim, tutsak almıştı dertlerim;
Zincirlerimi eritti, kıvılcımlanan dudakların.

Gençlik hazineme güvenirdim ama gel gör ki;
Başıhoşlar arasına sürgüne yolladı dudakların...

Islak teninin gelgitine uydum;
İçimin korunu üfleyip harlattı dudakların.

Alev kıvrımlı kadınımdın benim;
Canlandırıcı Mesih'ti diriltten dudakların.

Cennet bahçesi oldu yerin, sevin ey İhsan;
Bayram şekeri sundu, kan yakup dudakların.

ŞARKI 7

“Yine gam yükünün kervanı geldi
Çekmem bu derdi de yavrum bölek seninle”
Bir Divriği yöresi türküsü

A
Emet, hakikat demektir İbranice'de.
Garip bir yaratıktır hakikat, gören
dilden olur. Bir alameti muallaktır.
Yel gelir, yapraklar sararır, yel tükenince
gözükür yemişler. Alnındadır yaratığın
bu yazı, bilinmeze açılır kapı
alın orta yerinden. Gayba gider,
dehşet vericidir, üçüncü göz bilinir,
uğursuzdur, ürkülür. Halk arasında
bilgiden korkulur, tuhaf bellenmiştir,
uzak durulur bilgi sahibiyle. Tütsün
ocak, kaynasın kazan, yeter de artar bile.
Yaratığı yok etmek için silinir ilk
harf alından, o zaman bilgi de yok olur.
En yiğit kişiler üstlenir bunu kabile adına,
bilgi yok edici olabilir çünkü.
Tadılmıştır, 'met' ölüm demektir
oysa 'emet' hakikat. Doğu çocuksudur
bu yüzden, ölümle bilgi iç içedir, ürkünçtür
ikisinin bileşik hali. Sonsuza açılır,
kapı oradadır, bilinir bu herkesçe.

B
Yağmur zamanı geçti. Ölümcül
hasta gibi iniyor toprak. Azrail
biraz daha yakında, kanat mesafesi.
Ama hiçbir esinti yok, sessizlik
ağır kokular yayarak çürümeye
devrilmiş bir ağaç gibi yaşlı bir bahçede.
Ve diyor ki içimde, karanlıktan gelen bir ses
görülmeyle büyüyle, baharı andıran:
leylaklar akşama renk katacak,
güneş, denizin rengine uzanıp batacak,
ekmek ekmek gibi kokacak.

Ve yüreğimin karanlık mağaralara açılan yüzü
unutulmuş oyunlar gibi yüzümde.
Sanki kör bir ağaca aşılımlar beni,
görünmez olsun diye de yaprakları
ölümle sulamışlar.

C
Anıların beşliğini sallayarak balkonda
seyrediyorum sokaktan işgalci gibi gelip geçenleri.
Tehlikeli bir yol kavşağında herkes
kasvetli, düşünceli... Kara kara bulutlar
sanki akıyor oradan oraya,
hayat yüzlerinde solmuş bir oya.
Yaşıyoruz işte, yaşam neyse.
Dursa şu yürek, diyerek, artık ölse.

D
Tanrı insanı yarattığında bilgiyi yasaklamış,
ideal insan bilgisiz olandır çünkü,
bilirmiş adamın kendisi gibi olacağını,
ölümü çağırması bu yüzden yardıma ve cezayı.
Her tarafa dönen kılıcın ateşiyle korumuş
hayat ağacını, ama adam yemiş meyvesini
bilgi ağacının. Bilmek tanrıya özgü bir davranıştır
çünkü ve ölüm daim kılınmıştır bilginin karşısında.
Lokman Hekim bu yüzden ünlüdür Doğu'da,
ölüme çare istemiştir. Sonsuzun kapısını
açmak için insana, kurtuluş diye,
cezalandırılmıştır. Bir köprüde, ki geçiş yeridir
kökü dışarıya, eline vurulup suya ve toprağa
sunulması bundandır bilginin. Ve ölümün
kol gezmesi ilk harfi silinmiş bilgi halinde.

Osman Serhat ERKEKLİ

SEMPATİ

Oktay Rifat (1914) / Ölmedi ki!

Necatigil (1916) / Ölmedi ki!

Dağlarca (1914) / Kofluğu anlaşılmış olan bir A. H. Tarhan, henüz yüzyılların eleğinden geçmemiş bir Y. Kemal, bir N. Hikmet gibi yüzyıla damgasını vurmuş şairlerden. *Çocuk ve Allah* başyapıtı gibi görünüyor.

Sedat Umran (1926) / Özgün şiirleriyle, ünlü yani yüzyıla damgasını vurmuş görünen şairler unutulsa da kalıcı olacak. Türkiye’de ve dünyada cansız nesnenin ve kimi hayvanların nezdinde İnsan’ı farklı olarak yalnızca o anlattı. *Leke* başyapıtı gibi görünüyor.

Mustafa Öneş (1935) / Eleştirinin şiir olduğunu bildiği için az yazıyor. Şairlerimizin biraz da şiirin eleştiri olduğunu bilmeleri gerektiğini söyler gibi.

Tuncer Uçarol (1941) / Keşke şairliği gizli kalmasaydı. Şiir duyusu sağlam bir eleştirmenimiz olması onu şiirde de zaafa düşürmezdi sanıyoruz. Eleştirmen olarak yetmişli yıllarda adeta tek o vardı. Şairler, şiir eleştirisi dalında ona vefa borcunu ödeyemezler.

Necati Tosuner (1944) / Sait Faik’le birlikte şairaneliğe düşmeyen adeta gerçek iki şairden biri. Öykünün şiir olduğunu S. Faik gibi yalnızca o kanıtladı.

Gülgün Cinol (1946) / Altmışlı yılların sonlarında S. İleri’nin ve H. Aktunç’un yakın arkadaşı. Yetmişli yılların ortalarında O. Serhat’la birlikte *Düşünen Şiir Akımı* içinde yer almış, onunla ortak kitap yayımlamıştı. Daha sonra Sedat Umran’la dostlukları oldu. Anarkofeminist denilebilecek hem anarşist hem feminist bir tür şiirin ülkemizde ilk ve tek örneğini verdi. Gizli kalmayı yeğlese de şiirlerinden seçmeler *Evensel Kültür* dergisinin 1993 yılına ait kimi sayılarında yer aldı.

İlker Akçay (1947) / Doğum tarihi 1946 da olabilir; artık pek bir şey fark etmeyecek gibi görünüyor. 60 Kuşağı şairlerinden. Arkadaş Z. Özger, H. Peker, S. Özdemir, M. Güven ve A. Behramoğlu’nun arkadaşı. Daha çok *Soyut*’ta yazdı. Galiba *Eylem* de yazdığı dergilerden. Şiirlerinin Hüseyin Cevahir’le karşılıklı sayfalarında yer aldığını görmüş gibiyiz. O. Serhat yetmişlerde son şiirlerinden bir seçmeyi *Saçak* dergisinde adeta kendisine silah dayayarak yayımlamıştı. Şiirlerini bir kitapta toplamazsa unutulacak.

Haşim Çatış (1952) / Ölmedi ki!

Ramis Dara (1953) / Özellikle Bursa’yı anlatan denemeleri birer şiir tadında. Arkadaşlarıyla zaman zaman çıkardıkları dergiler de birer şiir gibi hep ilgilendirdi kamuoyunu. Şiiri bırakmakla iyi mi etti; bilemeyiz.

EMPATİ

Özellikle Ahmet Erhan (1958), Çağdaş Keçeci (1974) ve Serkan Ozan Özağaç’ı (1980) kendimize yakın bulsak da şu şairlere empatiyle yaklaşıyoruz: Nurullah Can (1947), Müslim Çelik (1952), Abdülkadir Budak (1952), Oya Uysal (1952), Yaşar Miraç (1953), Ahmet Günbaş (1953), Bülent Güldal (1954), Kenan Sarıalioğlu (?), Haydar Ergülen (1958), Engin Turgut (1957), Serdar Koçak (1961), Turgay Kantürk

TAKAS

Akşamsa akşamdır yaşadığımız ne fazla ne eksik
Cahit Sıtkı’dan almadık bu kederi vardı eskiden
Düğmeleri kopuktu ömrümüzün inlerdi iki yakası
Hırçın aşklarla yuvarlanan şarabın kötüsünden

Suları geçtik bayım bir kahırdır içimize çöken
Kaç ufuk kat ettik çaturdayan gemilerle bir bilsen
Ne çektiyse denizi çölleştiren sevgiliden çektik
Kalbe iyi geliyor bayım bir parça hüznün takası

(1961), Sami Baydar (?), Cengiz Kılıçer (1966), Nilay Özer (1976), Can Bahadır Yüce (1981), Gonca Özmen (1982), Özge Yücel (1985).

ANTİPATİ

Melih Cevdet Anday / (1915) *Troya Önünde Atlar, Teknenin Ölümü* ve belki *Kolları Bağlı Oidipus* eser niteliği taşıyan şiirler. Bu eserlerinde Batıdan özellikle E. Pound ve T. S. Eliot’ın anakronik yönteminden yararlandı.

Ali Günvar (1953) / Aruzu denemeye başlayan bu şairin Y. Kemal’i ve A. Haşim’i taklit ve tekrar etmesi gözden kaçarak farklı bir şiir yarattığı sanılıyor.

Hüseyin Ferhad (1954) / Şiirinden şamanizm diyerek anladığı ve anlatmak istediği şeyin örtüsünü bir giysi gibi çekip çıkarınca geriye ne kalıyor sorusunu hep gündemde tutacak bu şair. Yoksa ünlü masalda olduğu gibi “A kral çıplak!” mı diyeceğiz?

Veysel Çolak (1954) / İz bırakmayan bir şair. Anımsanan bir şiiri, bir dizesi yok. Modalara katıldı. Yetmişlerde sloganlarla oluşturuyordu şiirini; Yenibütün hareketine katıldıktan sonra imgelerle kurmaya çalıştığı dizelerini birbiri ardına yığıyor. Sanırım “Yığma Şiir” deyimi de kendisinin. 80 Sonrası Şiirin imge salatasına dönmesine toplumcu gerçekçi kanattan katkı yapan bir ad.

Mustafa Kız (1959) / Yaşıtlarına göre gecikmiş bir şair. Yeteneği kuşku götürmez olsa da bir özgünlük sorunu yaşadığı belli. Karşı / Ada Şiirleri adıyla ünlenip de *Sonsuzluk Taşta* adlı kitabında topladığı şiirlerde Yunan şiirini özellikle Ritsos’u ve biraz da Neruda’yı yineledi. Son şiirlerinde ise adeta S. K. Aksal’ı yeniden keşfeder gibi.

Yücel Kayıran (1966) / Hakkında eleştirel bir yargıda bulunmamız nedeniyle bu kümede, antipati duyduğumuz kümede yer almış bulunan Yücel Kayıran’ın eleştirmenliği şairliğini gölgede bırakıyor. Bir şair her şeyiyle kendini şiire adamalı sözünü anımsatıyor bu sevdiğimiz için kızdığımız şair. Şiire daha çok zaman ayırmazsa yeteneğine yazık olacak. Ama yine de tek kitabı, *Hayâline Firar Edemeyenlerin Afsunu* unutulacak gibi değil.

Şiir bir ihtiyaç mı?

Kuşkusuz hayır! Çünkü karnımızı doyurmaz. Ama bu içgüdüsel bir yaklaşım olur. İnsan yalnız karnını doyurmak için yaşamaz, zihinsel etkinliklerde de bulunur. Tespih böceklerinin şiir yazdığını görmedim, dua ettiklerini de.

Bilimden dine, sanata ne varsa insanın zihinsel etkinliğinin sonucudur. Şiir de...

Öyleyse, şair işini bilerek yapar. Esin perisinin gelmesini beklemez. Gözlemler, araştırır, düşünür ve tasarlar... onun imgelem gücü altına giren her şey tabu olmaktan çıkar. Duyguların dokunulmazlığına katlanamaz şiir.

İlkel bir kabileden yapılan sağlık taramasında doktor hastasının röntgen filmini ister. Beklenmedik bir yanıt alır :

–Benim içimde olup bitenler kimseyi ilgilendirmez!

Bu tür bir karşı koyma değerler sistemi içinde tartışılabilir. Ama şair için durum farklıdır. O, içinde olup bitenleri açığa çıkarmak, yüreğinden seslenmek zorundadır.

İçimizde olup bitenleri açığa çıkarmak! Dostoyevski'nin 'yazmak, ruhumdaki cinlerden kurtulmaktır' dediği durum. Çıkış için bir kapı gereklidir.

Bilinçle bilinçaltı arasında aralanmış kapıdır şiir.

Aralanmıştır; çünkü tüm duyguların bir anda çıkıvermesi içdöküm tuzağına düşürebilir şairi. Kapalı da değildir; çünkü o zaman duygular aklın ışığında okside olurlar; ki okside olmuş duygularla şiir yazılamaz.

Peki, nasıl yazılır? Onu da Mayakovski'den dinleyelim :

"Ha şiir yazmışsın, ha radyum çıkarmışsın.

Al bir gramı, böl bir seneye.

Binlerce ton taş, toprak atacaksın

Bir kelime bulup koyacağım diye."

Çetin ve çetrefil bir iş! Bir hesaplaşma içindeki ruhsal durum! Bu güzel şiirleri, huysuz, tedirgin bu kötü ve mutsuz adam mı yazıyor?

Evet, şair kötüdür! Ama neye göre?

Günah olarak bilinen şeylerden sakınan kimse başkalarının yararına hiçbir şey yapmasa da iyi insandır. Şairin iyi olmak gibi bir endişesi yoktur. Yerleşik değerleri güvence altına almaz. Aksi takdirde, tabulara dokunmamış olur. Oysa, bir tabu yıkıcıdır o.

Mutsuzdur. Niçin mi?

Sözcüklerle yazsa da imgelerle düşünür şair. İmgesel düşünce onun yaşam biçimidir. Ne var ki, adlandırılmış nesneler dünyasıyla kuşatılmıştır. Adlandırma anlamın daralmasıdır. Dili toplumsal kılan da budur. Şairin iletişimsizliği yarattığı dilin gündelik dille çatışma durumunda olmasından kaynaklanır. Bu yüzden aykırı ve muhaliftir hep; yalnızdır, azınlıktır.

Mutsuzluğunun başka nedenleri de var şairin.

Şöyle söylüyor Herman Hesse 'Şairin İncancı' adlı yazısında : "Zamanımız ne başka zamanlardan daha kötü, ne de daha iyidir. Amaç ve ideallerini paylaşabilenler için cennet, bunlara karşı çıkmadan yapamayanlar için cehennem; yani biz şairler için cehennemdir."

–Söyle bana, demiş Kral Midas bilge Silenos'a, dünyada az yaşamak mı iyidir, çok yaşamak mı?

–En iyisi dünyaya hiç gelmemektir, diye yanıtlamış Silenos.

Geriye dönüş, ki bazı şairler denese de, bir seçenek olamaz. Onun şansı, benliğine ulaşan tüm ruhsal etkileri şiire dönüştürebilmesidir. Bunca karamsarlığa, acılara, sıkıntılara, mutsuzluklara rağmen bir işlevi daha var şiirin :

Bulaştırmak!

Somutlaştırmanın şu ilkesinden yararlanır şair : 'Onu ben yarattım ama herkesin.' Şiir, okura sunulduğu anda duygular paylaşılmış, şair de şimdilik yükten kurtulmuştur.

Şimdilik!

Sol yanımdaki genç kadın öndekilerin başları, omuzları demeden aşıyor engelleri ve gözleriyle didik didik ediyor durağa yeni gelen genç hemcinsini. Sağdan eğiliyor, soldan eğiliyor, pabucunu, turnağını, kolyesini, kulağını, nesi varsa soğurup yutuyor gözleriyle.

Yeni gelen çok güzel; didikleyen'se değil. ("Çok çirkin" denirse biraz fazla oluyor, "hiç güzel değil" dense çok haksızlık olmuyor).

Yetişkinler arası bu tür karakoyu merakları, ölçü kaçtıysa eğer, çirkin ve ürkütücü bulurdum bir vakitler. Şimdi'ye nasıl bulduğumu düşünmeye üşeniyorum. Gene de, çok alımlı olmasına karşın, didiklenen'e ilgi duymayışım; didikleyen'eyse derin bir ilgiyle bakışım ilgimi çekmiyor değil.

Annem, babasız ve kardeşsiz bıraktı beni

Teyzelerim'se annesiz

Kızım, karısız bıraktı beni

Karım, sevgilisiz

Yeteneğin en sarsılmaz ölçütlerinden biridir sabır. Bu ölçüte başvurarak bir alan yoklaması yapılabilir her vakit. Bir insan bir alanda sabırlıysa, amaca götüren yolda gerekli süreyi telaşa kapılmadan, güvencle ve bir tür tevekkülle, düşe kalka da olsa, sonuna dek her şeyiyle yaşamayı göze alabiliyor, gerekli her çabayı gösterebiliyorsa, bütün zorluklarını göğüsleyebiliyorsa yolun, o insan o alanın has adamı demektir.

Genç olamayanlar çocuk kalıyorlar

"Cimrililer müsrif olurlar!" dedim ve o anda anladım; hiçbir şey anlamadığını. Bir başka konuşmada bir başka laf kaçırdıyım bir gün ağzımdan, o'nu da anlamamıştı : "En büyük yüzüzlükleri çekingenler yaparlar..." "Keskin zekasını yitirmeye başlamış..." demiştim içimden, oysa bir birikim işi bu yalnızca : O, o konularda oralarda değil henüz, hepsi bu!..

YAŞAMSANAT GÜNLÜĞÜ (14)

Nazik olmak gerekiyorsa –yani konuklar, tanıklar olduğunda- ortaya sorardı : "Siz konuşulanları işitebiliyor musunuz?" biz bizeyse, hımla haykırmıyorsa o haykırırdı : "Kim kapattı bunun sesini? Açsana sesini şunun! Hiçbir şey anlaşılmıyor." İki laf kaçırınca öfkeden kuduranların, "anlamadım, siz anladınız mı, biz anlayamadık!.." diye kıvranıp duranların hiçbir şey anlamadan bu dünyadan geçip gittiklerini onunla mı anladım ilk, onu anımsamıyorum. Ama haber oburlarının her şeyden bihaber kalışlarındaki hazin güldürüyü fark edişimi onun genç özdesine borçluyum, o kesin!

Gözlerle dinlenen yabancı bir müzik olmalıydı Şiir'de! Kendi çergemi de ona göre mi çattım? Hiç sanmıyorum, hayır. Kaleme yön gösteren çok gizli beslenmeler, çok eski hazırlıklar, irili ufaklı çökme havuzları vardır elbet her vakit; ama asıl yazarken, yazdıkça, yazarak gireriz kendimize.

Hayasız nekesler sömürmek için seçtikleri kurbanı savurgan olmaya çağırırlar boyuna : "Kefen'in cebi yok" derler, "Götüreni gördün mü hiç?", "Boşveer!! Dünya malı dünyada kalır." Bu laf, lafı savuran kişinin sözü yönelttiği kişiyi fena halde kıskanmaya başladığını da gösterir her vakit.

Salakla konuşmak kadar insanı akıllandıran bir şey yoktur. Sinirlendiren de tabii...

Galiz'in üstü Galvaniz!

Öğrencilerimden üçü (gencecik üç kız) korkunç sıkı bir ders verdiler bana. Bilmiyor değildim elbet, hep biliyordum; ama ilk kez görüp anıyormuş gibi sarsıldım : hırsın yükü gerçekten de çok çirkin! Sevebilse azıcık... azıcık gülüverse... tek kırpımlık sürede yüreğine saldırdığı kara sisten arınsa şafaklar söktürecek pembekörpe yüzlerin; onursuz bir direnimele kaskatı kasılarak, gerilip düğümlenerek; saldırgan ve bulaşıcı bir mutsuzlukla nasıl grileştiğini ve öyle kaldığını daha önce hiç bu kadar yakından görmemişim belki de.

KUYU

Kaç ben'i kör içe
Atar daha Yusuf kalbim

Baba bana ağlama!

Nasıptır de
çölde kuyu
Ben suyumı sağarım
Ağlayıp da yerine

Baba bana ağlama!

Bari serin
-az mı çölde
Belki bir Züleyha
Koklar da sencileyin
Gül ipek gömleğimi
Başlar rüya
içinde rüya!

Baba bana ağlama!

Metin GÜVEN**ARKABAHÇE**

Zaman,
Gözleri nemlendiren yağmur gibi
Bir şey

Birden çoğalıyorum sanki!

Ve insanlar hızla arka bahçeye gidiyorlar
Onların peşine takılıyorum
Kan ve ter akıyor
Koşan bedenlerden

Sabahın
Yaşamla alışverişi başlıyor çünkü

Uzaktan bakıyorum hayata
Resmini çiziyorum gölgelerin
Kimin umurunda

Ağaçlar kesiliyor tek tek

Ateş kül ve alev
Egemen oluyor yaşama

Hiçbir çocuk
Söndüremiyor yangını.

BİR BAKIŞTA

ürktü içimdeki kuşlar
bir katar kanat sesi yıkadı
haziran göğünü
yüzün bir buluta giriyordu o an
boynunu vermiştin bir çağlayana
bir tutam kırmızı saç uçuşuyordu
karanlığın parmaklarından.
gövdemiz
bir alev rüzgârında dört nala
sesimizi gezdiren meydanlar
bir güzelliğe açıyor yelkenlerini; heyamola.

şimdi bize biçilmiş ömürleri yaşıyoruz
en güzel günlerimizi bırakarak ardımızda.

Ataman AVDAN**KIRIK KUMBARALARDA**

Bilirsin
ne kadar masum olduğumuzu

hiç idam kararı imzalamadık
kimseyi götürmedik giyotine
hücum borusu üflemedik
kılıcımızı en adisine bile
çekmedik insanların
eldivenlerimizi kimsenin yüzüne
vurmadık

bilirsin ne kadar çocuğuz
ne kadar günahsız ve zayıf
incitme bizi ağlarınız çok kolay
başka şansımız olmadığından
nasılsa yarın başka bir gün değil mi
yine heyecanla beklenecek
güneşin doğuşu

neden bazı cinayetlere
örtülü gözlerimiz
güzelliğimiz artık kana dağılıyor

insanlar caddeler boyu
binadan binaya
bir koşunun içindeki insanlar
başları üstündeki mavilikten
habersizlerken
sen nerede bıraktın gökyüzünü
bir gar tuvaletinde mi unuttun yoksa
ötesinde yalan olan
dosyanın birine mi ilıştirdin

gece biter gündüzü yakalarız
peşindeyiz bir umutsuzluğun
görülmemiş düşlerin
tadında yaşamaktayız

çakmaklar ateş yakmak için değil
ateşlemek için ceplerimizde

MİLENYUM EDEBİYATÇILARI PORTRELERİ : NAİF NAHİT

Turgut TAN

Kayabaşı Nahit : Şair, yazar (1955). Bursa'da doğdu. Çocukluğu yoksulluk içinde geçmiş. Dokumacılık, kitapçılık gibi işlerde çalıştı. Marmara Üniversitesi (Kadıköy / Göztepe) Alman Dili ve Edebiyatı ikinci sınıfından ayrıldı. İlk şiirleri Nisa Kadıbeşgil'in *Oluşum* dergisinde yayımlanıyor (1979). *Yeni Biçem* dergisinin kurucularından. "Ülke çapında ilgi gören" *Düşlem* dergisini 24 sayı çıkarttı.

Bu ansiklopedik bilgilerle edebiyat dünyasından tanıdığım biri. 1999 yılı bir telefon geldi. "Turgut Abi, ben Nahit Kayabaşı, diyor. Arkadaşlarımla bir dergi projemiz var, şiir ve yazı istiyorum sizden".

İnsanın nasıl hoşuna gidiyor. Şiiri gönderdim o ay yayınlandı.

Nahit gazetecidir. Bir dönem *Bursa Defteri* dergisinin yazı işleri müdürüydü. İki aylık, kitap gibi bir dergi, düzelti bulamazsınız, öyle düzenliyd. O, her şeye yetişir. Dergiler çıkarttı; edebiyat günleri düzenliyor, televizyon programı yapıyor. Biri çeviri, dört kitap yayımladı. Kim bilir hangi kentlerde, hangi evlerde kitaplıkları süslüyor, okunuyordur.

Bu telefon trafiği sürdü. Bir gün dedi ki : İstanbul'a geliyorum, Yazarlar Sendikası'ndayım... Gittim. Fotoğraflarını görmüştüm, tanıyordum.

O gün Yazarlar Sendikası'ndaki toplantıda Cengiz Bektaş dedi ki : "Kosova Savaşı'ndaki vahşetten söz ediliyor, Yazarlar Sendikası olarak ne yapabiliriz, ne yapmalıyız". Sen ne diyorsun Nahit?.. Nahit konuşmaya başladı, nutuk mu çekiyorsun arkadaşım, sorunlara bu böyle nasıl güzel yaklaşmak. O konuşuyor : (İnsanların çektiği ızdıraplar, annelerin onulmaz acıları) Odada yirmi kişi kadar var, herkes ilgiyle dinliyor. Toplantı bitti, yanıma geldi, çıktık. O gün konuşum olması için kandıramadım. İstanbul'a bir sonraki gelişinde özel çağrılıydı. O, İrem (torunum, 4 yaşında) masada oturuyoruz. O gece Nahit bira, ben rakı içtim. Söyleşi sürdü. (edebiyat konuşmaları) İrem ikide bir söze karışıyor, diyor ki : "Nahit Amca, kitabın var mı? Sen dergi mi çıkarıyorsun" "Kızım sus da, şurda iki söz edelim, diyorum. Nahit, baktı kurutuluş yok, şiir oku bakalım dedi. A. Kadir'in bir şiirini ezberletmişim, onu okuyor :

Bahçemdeki dut ağacı
Vurdu ince ince dallarıyla
Penceremin camına
Bir Beşiktaş tramvayı geldi aldı beni
Bir Beşiktaş tramvayı götürdü sana

Çemberlitaş, Şehzadebaşı, Saraçhane
Almışım parmaklarını ellerime
Beşiktaş tramvayında
Giderim yane yane

A. Kadir'in şiirinde "ince" sözcüğü bir tanedir. Bizimki iki kere söylüyor. (Canım, biraz sonra uyudu.)

Konuşuyoruz (edebiyat konuşmaları)... *Yeni Biçem* dergisi serüveninden, *Düşlem* dergisinden, yazarlardan.

Bazı insanlar duygusaldır, hüznölüdür, merhametlidir. Nahit'te bu özellikler var. Ve o, aynı zamanda edebiyatçı, şair... Nasıl yazıyor o güzel, incecik şiirleri? Biliyorum esinle ilgili. Bu şiirler masa başında yazılmış şeyler değiller. Ve içlerinde hoşluklar, güzellikler taşıyorlar.

Toplumcu gerçekçi, ilerici bir çizgide olan Nahit Kayabaşı'nın şiiri, üstelik şiir.

SABAH SAHNELERİ

II

Geldi, usulca konu
Balkon demirine bir dişi kumru

Nahit KAYABAŞI

SON HAYAL

Çocukken hayal ederdim
Büyüyünce, derdim
Ünlü bir şair olacağım
Bütün kızları, kadınları
Aşkılatan şiirler yazacağım

İşte derdim, kitaplarım basılacak
Çin'den Peru'ya okunacağım
Dörtmala süreceğim şiirin yeşil atını
Eleştirmenlerin aklı kayacak
Çün şiirde devrim yapacağım

Ol hayaller meyaller içinde
Çocuktan doğru gencoldum
Zanaat altın bilezik, dedi babam
Da girdim ekmek kavgasına
Torna tesviye hıncoldum

Derken, rüzgâr gibi geçti
Yirmili, otuzlu yıllarım
Da anladım hanyayı konyayı
Kırık dökük aşklarla
Kırklara vurunca yaşıam

Artık hiç gözümde değil
Ne ün ne şairlik
İçimde cilli kırığı bir Yunuseli
Çocuk olmak istiyorum, çocuk
Bir şiirlik!

Aklım gibi tedirgin
ruhum kadar yorgundu
Bir bana baktı
bir çirkin apartmanlara...
Anladım;
Kalmadı konacak dalım, diyordu
Haykırsam çıkmaz çığlığım!

Bütün bunlar tuhaf değildi aslında
Ben sözde şairdim, o kumru
Uçtu gitti...
Ardından bakakaldım;
şiire benziyordu...

III
Üç yıldır bu konutta kiracıyım
Esen Apartmanı, daire : 7
Üç yıldır
Anılardan davacıyım

Saklı Sözler şiir kitabından

ÇIKTI

Dağınık Düş Sepetleri

Hilmi HAŞAL

Güldiken Yayınları

ÂHIMI HİCRANIMI SAKLADIM, GİZLİ TUTTUM

Ayşegül İZMİRLİ

Bir bu eksikti!

Yirminci Yüzyıl Türk Şiiri Antolojisi'yle çıkan yangın, tam denetim altına alındı, hortumla su tutanlarla körük olup hava üfleyenler köşelerine çekildiler, derken, şimdi, taşınan közlerle ya da sıçratılan kıvılcımlarla başka bir yerde; yayınevlerinde yeni yangınlar başlatılıyor.

Mehmet H. Doğan'a yöneltilen ve daha çok antolojinin hazırlanma yöntemi ile şair seçimi arasında gidip gelen ve de kişisellik sınırlı kalan eleştiriler, orada bırakılmadı; biçimi ve yönü değiştirilerek YKY'nın üst katlarına doğru tırmandırılıyor.

Kitap-lık'ın Eylül-Ekim 2001 tarihli 49. sayısında yer alan mektup, o katlarda başlamış yangından değilse de artan ısıdan izler taşıyor. Yayınevleri arasında çıkacak bir "basın kavgası"nın tehlikesine ve anlamsızlığına değinen bu mektupta, taraflarından biri olmak istenilmediği belirtiliyor ama, bir yandan da haksız ya da "yan" amaçlı eleştiriler önünde suskun kalınmayacağı da, hem bir savunma hamlesi hem de bir uyarı olarak kayıtlara geçiriliyor.

Bu mektupta, *Adam Sanat* yazarlarının da Adam Yayınları'nın da adı yok ama, bu uyarının bu gruba karşı yapıldığı çok açık.

Aslında, bana sorarsanız, Mehmet H. Doğan'ın *Kitap-lık* dergisinin aynı sayısında yer alan Babil Kulesi'nde, Şiir Defteri başlığı altında yazdıkları, kendisine yöneltilen eleştirilere yanıt vermekten çok, Adam Yayınları'nı, *Adam Sanat*'ta yazarlar üzerinden paylamaktan ve bu savaşa bir ucundan karışmaktan başka bir şey değil. Tıpkı, Metin Celal'in, bir YKY kitabı olan Selçuk Altun'un *Yalnızlık Gittiğin Yoldan Gelir* adlı romanına, *Adam Öykü*'nün genel yayın yönetmeni Semih Gümüş'ün "ilk satırdan başlayarak olumsuz görüşlerini" ve "yazınsal değeri olmayan" bir roman nitelemesini" ele. alarak, bu yolla Adam Yayınları'nın bir "adam"ını haşlaması gibi...

Semih Gümüş, *Adam Sanat*'taki yazısında sadece eleştiri hakkını mı kullanmıştır yoksa başka hesaplarla mı hareket etmektedir sorusu, hemen bitişiğinde, Metin Celal, bu yazısıyla YKY'na yanaşma manevrası mı yapmaktadır sorusunu taşımaktadır. Taşımaktadır çünkü, yanlış oklar yanlış yaylara takılmıştır artık ve eleştirinin amacı, hedefi on ikiden vurmaktan çok, yaylım atışlarla, neresinde ve ne çapta olursa olsun hedef tahtasında çentikler açma çabasına indirgenmiştir.

Kitap-lık'ın yayın kurulu üyesi olan Tuğrul Tanyol'un, adı geçen romanı övmesi ile Altun'un Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık A.Ş. adına bu yayınevinin sahibi görünmesi de kimi soruları, bu çerçevede, ister istemez akla getirmektedir.

Öte yandan, yayınevlerine karşı, kişisel görünen, ama, öküz-buzağı kuşkuculuğuna düşen edebiyat çevrelerince, "böyle mi acaba?" sorusuyla karşılanan kimi saldırılar ya da arkalamalar da dikkat çekiyor.

"Yapı Kredi Yayınları, yazarın karşısında önünü iliklemesini biliyor. Yazarla ilgili en küçük ayrıntıyı korumaya çalışıyor. Bunu 'haksız rekâbet' olarak görmek isteyenler, ancak kendilerini aldatırlar."(*Kitap-lık*, 49; Gene Binbir Gece Masalları) diyen Mustafa Şerif Onaran'ın tanımladığı yayıneviyle, "Yapı Kredi Yayınları'nın

nezaketsizliğinden, emeğe ve yazara olan saygısızlığından, iktidar tutkusundan söz edince mi, köşemizi babamızın malı gibi kullanmış oluyoruz. Peki, yayınevinin yetkililerinin, arkasında bir bankanın bulunduğu yayınevini 'babalarının çiftliği' gibi kullanmalarına ne demeli!" (Cumhuriyet, 20 Eylül 2001; Işıldak ve Yelpaze) diyen Atilla Birkiye'nin tanımladığı yayınevi aynı adreste 'mukim' olabilir mi?

Bu yazılar ve bu mektup, hem savaşın ya da "kavga"nın başladığı izlenimi vermektedir hem de mektupta yapılan uyarının kuru gürültü olmadığıdır.

Ekonomik boyutu göz ardı edersek, olay(lar)ın ucunun gidip, eleştiride sonlandığını görüyoruz ve kadcılığımızı bir tevekkül hırkası gibi sırtımıza geçirerek, papağan edebiyatına bir temcit metni olarak ekleniyor, Türk Edebiyatı'nın eleştiri yoksulu olduğunu söyleyip duruyoruz. Sonra, Beşir Fuad'ı, Nurullah Ataç'ı Asım Bezirci'yi rahmetle anıyor, Fethi Naci'yi saksı biberiyle, Mehmet H.Doğan'ı antoloji kamçısıyla kovalıyoruz.

Şimdi, bir ilişkilendirme uğruna, çaldığım plağın üstündeki iğneyi biraz öne alacağım ve hiç kimsenin çerçeveletip duvarına asmayı düşünmeyeceği, albümleri açıp özlemle bakmayacağı; sararmanın da ötesinde araplaşarak iyiden iyiye yitip giden siyasi görüntümüzün bugünkü fotoğrafına şöyle bir bakacağım.

Bu fotoğrafta, ülkeyi yöneten koalisyon partileriyle muhalefet partilerinin ülkeyle beraber iflas ettiği gerçeği, en kolay seçilen görüntüdür ve aynı zamanda, hem demokrasimizin hem de yurt düzeyinde bütün kurumların iflas desenlerinin izlerini taşımaktadır. Fonda, vatandaşların güvensizliği, anketlerden yansıyan acıklı rakamlar görünmektedir.

Bu görüntünün arka yüzünde, güveni ön plana çıkaran ve pıtrak gibi açan parti figürleri ve acilen partileşme sürecine giren "başkan" gölgeleri vardır. Bu çabalar, bir spor terimi olarak sözlüğümüze giren "zamanlama"nın gereğidir ve amacı bakımından doğrudur.

Bu siyasi fotoğrafa yansıyan Türkiye genelinde, elbette siyasadan uzak da olsa, edebiyatımızın ve edebiyatımızdaki "eleştiri kurumu"nun ve eleştirmen "boşluğu"nun da izleri vardır. Olmayan, eleştiriye soyunan kişilerdir. Oysa tam zamanıdır. Neredeyse bomboş bir kulvarda, yapılan ve yapılmakta olan yanlışlardan sıyrılmış; güveni, yani nesnelliği, yani adaleti ilke edinmiş, arabesklekten, kayırmacılıktan, hizipçilikten uzak kişilerin şortlarını bağını sıkma, atletlerini sırtlarına geçirme, pabuçlarını bağlama ve piste çıkma zamanıdır. Kuru sıkı salvolarla, içi boş "demeç"lerle parsa toplamak yerine ipi göğüslemek adına meydana çıkma zamanıdır.

Haydi gençler ve daima genç kalanlar, meydan sizin! Görüşeceğiz.

Koordinasyon	: Serdar Ünver (Tel : 0 535 - 398 98 16)
Yapım	: Melih Elal (Faks : 0 224 - 442 92 14)
Katkıda Bulunanlar	: Mustafa Durak, Hilmi Haşal, İhsan Üren...
Sahibi - Sorumlusu	: Prof. Dr. Ali Özçelebi
Yönetim Yeri	: 324 Numaralı Oda
Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No : 221 - BURSA
Yazışma Adresi	: Ramis Dara, P. K. 68 16371 Ulucami - BURSA
Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com

Aylık edebiyat dergisi Akatalpa Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.